Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 273 919 van 10 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat B. LOOS**
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die *loco* advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, doet een verzoek om internationale bescherming op 31 mei 2021.

1.2. Op 21 september 2021 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 8 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Wartanabada uit de provincie Banadir, niet ver van de stad Mogadishu. U bent de oudste zoon (twintig jaar oud) van een gezin van negen kinderen. U liep een zevental jaar school in de regio.

Uw vader was sinds een vijftal jaar werkzaam als transporteur voor verschillende zakenmannen uit de regio die handelden in groenten en houtskool. Deze goederen bracht hij met een auto van Banadir naar de meer centrale provincies van Somalië. Op een dag werd hij onderweg tegengehouden door leden van de militante groepering Al Shabaab en zij vroegen hem om smeergeld. Uw vader kon hen het gevraagde bedrag niet betalen en sindsdien werd hij door Al Shabaab bedreigd. Een tweetal weken later werd hij neergestoken, aan een kruispunt op een vijftal minuten van jullie huis. U schrijft dit incident, waarbij uw vader het leven liet, toe aan Al Shabaab.

Als oudste zoon werd u nu verantwoordelijk voor de inkomsten van het gezin. U besloot om het werk van uw vader over te nemen maar na een tweetal weken transporteren liep het fout. U kreeg telefoon van een lid van Al Shabaab en hij deelde u mee dat u de geldsom moest betalen die de groepering oorspronkelijk aan uw vader vroeg. Uw moeder riep de hulp in van de buren uit Wartanabada en na twee maanden werd er voldoende geld ingezameld om uw vertrek uit Somalië te financieren.

Begin 2020 reisde u per vliegtuig en met een geldig visum naar Turkije. Zes maanden lang verbleef u bij Somalische studenten in een voor u onbekende Turkse provincie. U trok vervolgens naar Griekenland, meer bepaald Moria, waar u op 30 juli 2020 een aanvraag indiende tot internationale bescherming. Deze aanvraag werd behandeld door de Griekse autoriteiten en op 28 november 2020 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U kende evenwel diverse moeilijkheden in Griekenland. Toen u nog in het kamp te Moria verbleef hebben Afghaanse vluchtelingen u geslagen nadat ze probeerden om uw GSM af te pakken. Verder was er geen mogelijkheid tot onderwijs en werk in het kamp en de infrastructuur daar liet eveneens te wensen over. Ook wat betreft de situatie buiten het kamp, ziet u weinig mogelijkheden en toekomst. U bracht onder meer twee weken op straat door bij gebrek aan huisvesting. U besloot daarom Griekenland te verlaten en samen met een Arabier genaamd A. nam u een vlucht naar Italië, waarna u naar België kwam. Op 31 mei 2021 ging u zich aanmelden bij de DVZ en diende u uw verzoek tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Somalië vreest u Al Shabaab. Een terugkeer naar Griekenland behoort evenmin tot de mogelijkheden, daar u er geen toekomstperspectief heeft. Ter staving van uw aanvraag legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name de resultaten van de Eurodac hit en de antwoordbrief van de Griekse asielinstanties, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u overigens niet betwist (Verklaring DVZ, p. 10 en CGVS, p. 12).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle

andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,…

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de

EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Voorafgaand aan de beoordeling van de door u opgeworpen motieven, dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 25 juni 2021, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21 jaar met een standaarddeviatie van 1, 5 jaar. Dat u heden nog maar net 16 jaar geworden zou zijn zoals u verklaart (CGVS, p. 4), blijkt na medisch onderzoek dan ook helemaal niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Waar uit elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, met name de algemene, slechte levensomstandigheden in het kamp Moria en een aanvaring met Afghaanse vluchtelingen daar die u geslagen zouden hebben om uw GSM af te pakken (CGVS, p. 14 en 15), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. In dit verband is het overigens opvallend dat u verklaart dat u uw verblijfsdocumenten als begunstigde van internationale bescherming pas verkregen zou hebben in de vierde of vijfde maand van 2021 (CGVS, p. 12), hoewel uw aanvraag reeds op 28 november 2020 positief werd beoordeeld en uit de antwoordbrief van de Griekse autoriteiten blijkt dat u op dat moment weldegelijk een verblijfskaart overhandigd werd. Dat u hieromtrent bedenkelijke verklaringen aflegt, doet dan ook veronderstellen dat u zich in werkelijkheid reeds geruimere tijd aan de situatie in het kamp Moria had onttrokken dan u wilt toegeven.

Waar voorts uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op vlak van huisvesting (na uw verblijf in kamp Moria verbleef u nog een tweetal weken op straat (CGVS, p. 13 en 15)), en onderwijs, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U legt van deze problemen ook geen enkel begin van bewijs neer.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe maar weinig stappen hebt gezet (CGVS, p. 15), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Dat u hier duidelijk in gebreke bent gebleven, blijkt onder meer uit uw verklaringen als zou u pas in België vernomen hebben dat er in Griekenland organisaties opereren die u konden helpen (CGVS, p. 14 – 15) en als zouden de Griekse autoriteiten u nooit verteld hebben over uw recht op huisvesting en onderwijs (CGVS, p. 15-16). In deze kan ook nog gewezen worden op de vaststelling dat u slechts een viertal maanden na de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus Griekenland reeds heeft verlaten, wat eveneens niet onmiddellijk getuigt van een oprechte intentie om uw rechten daar te doen gelden en om er een duurzaam bestaan uit te bouwen.
Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén

feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna 'Vluchtelingenconventie'), artikelen 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM'), artikel 33 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna 'Procedurerichtlijn'), schending van artikel 14 van het K.B., artikel 24 van het Handvest, schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.
Verzoeker meent dat uit de bewoordingen van de Asielprocedurerichtlijn, de Vreemdelingenwet en de parlementaire stukken blijkt dat verwerende partij over de mogelijkheid beschikt om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de betrokkene reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat en daartoe geenszins verplicht is. Er gaapt dus een discretionaire marge die moet worden ingevuld met respect voor de fundamentele rechten en vrijheden van de mens. Volgens verzoeker dient verwerende partij in elk geval na te gaan of verzoeker kan rekenen op de bescherming die door Griekenland werd toegekend. Hij verwijst naar het arrest *C.K. e.a. t. Slovenië* (C-578/16 PPU van 16 februari 2017), dat hij *mutatis mutandis* ook van toepassing acht op personen die een internationaal beschermingsstatuut verkregen hebben in een andere lidstaat. Verwijdering naar die andere lidstaat is dus volgens verzoeker slechts mogelijk indien het uitgesloten is dat er een reëel risico bestaat dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoeker citeert vervolgens het arrest *Ibrahim e.a*. van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 en wijst er op dat het criterium van het Hof verwijst naar een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wat wil zeggen dat het risico zich niet noodzakelijk voltrokken moet hebben voor een specifieke verzoeker, vooraleer er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Europese Unie. Hij verwijst naar de rechtspraak van het EHRM inzake de vraag of socio-economische omstandigheden een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen uitmaken. Verzoeker stelt dat in het arrest "*M.S.S. tegen België en Griekenland*" van 21 januari 2011 het Hof besluit dat de Griekse overheid, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van asielzoekers, verantwoordelijk is voor de levensomstandigheden door de afwezigheid van publieke maatregelen ondanks de wettelijke verplichting. Verzoeker citeert vervolgens het arrest "*Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*" van 28 november 2011 en stelt dat in het arrest "*V.M. e.a. tegen België*" van 7 juli 2015 het Hof bevestigt dat het EHRM de thuisloosheid die volgde op de weigering van opvang een schending uitmaakte van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst er op dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de gemeenschappelijke waarden waarop de Europese Unie rust maar vervolgens de bewijslast volledig bij verzoeker legt en het niet nodig acht om één pagina aan landeninformatie over Griekenland toe te voegen. Zij meent dat het beginsel van wederzijds vertrouwen haar volledig ontslaat van de samenwerkingsplicht waartoe zijn verplicht is, maar aangezien het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen uitgesloten moet zijn, impliceert dit dat het risico moet worden onderzocht. De redenering heeft perverse gevolgen, zo betoogt verzoeker. De bewijslast voor de verzoeker wordt immers verhoogd door een overeenkomst tussen Staten die van elkaar vermoeden dat zij conform hun gemeenschappelijke waarden handelen. Wie beweert conform het Verdrag van Genève, het EVRM en het EU Handvest van de grondrechten te handelen, kan verwacht worden die waarden in de praktijk te brengen door het (kwetsbare) individu bij te staan in zijn verhouding met de overheid.
Verzoeker stelt verder dat, mocht de Raad van oordeel zijn dat de volledige bewijslast op verzoeker zou liggen, het vermoeden weerlegbaar is en wordt het verzoeker toegestaan aan te tonen dat er een ernstig

risico bestaat dat zijn rechten in Griekenland niet gerespecteerd zouden worden bij een terugkeer. Hij betoogt dat in theorie dezelfde rechten aan begunstigden van internationale bescherming worden toegekend dan aan Griekse onderdanen, maar in de praktijk is er een groot verschil tussen Griekse onderdanen en begunstigden nu toegang voor deze laatste categorie ernstig bemoeilijkt wordt door taalbarrières, gebrek aan documentatie, gebrek aan huisvesting en taks registration number, gebrek aan netwerk, en racisme en discriminatie. Hij wijst er op dat het meest recente AIDA rapport op meerdere plaatsen aangeeft dat het verschil in behandeling tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen zo frappant is dat het een schending uitmaakt van het internationaal erkend principe van gelijke behandeling (stuk 2) en legt nog twee andere rapporten (stukken 3 en 4) voor die de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland blootlegt.
Verzoeker merkt daarbij ten eerste op dat zijn verblijfskaart geldig is tot 30 november 2021 en, afhankelijk van de behandeling van dit beroep, reeds vervallen zal zijn wanneer hij terug in Griekenland zou aankomen. Hij zal eerst en vooral zijn kaart moeten vernieuwen en uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er belangrijke vertragingen gepaard gaan met de vernieuwing/verlenging van verblijfsvergunningen en citeert uit stuk 3. Hij stelt het onbegrijpelijk te vinden dat verwerende partij geen enkele moeite doet om garanties te vragen aan de Griekse autoriteiten of minstens te onderzoeken hoe lang het zou duren alvorens hij de nodige documenten kan verkrijgen, wat zijn status is in tussentijd en in welke omstandigheden hij moet leven in tussentijd. Verwerende partij gaat volgens verzoeker volledig voorbij aan de trieste realiteit en de praktische en administratieve gevolgen dat dit met zich meebrengt en had moeten in rekening brengen dat hij gedurende een periode tot één jaar niet dezelfde rechten kan laten gelden als andere personen die internationale bescherming hebben gekregen en in de praktijk geen toegang zal hebben tot tewerkstelling, gezondheidszorg, ...
De situatie van verzoeker zal onaanvaardbaar zijn in de periode dat hij op de vernieuwing van zijn kaart dient te wachten. Hij besluit dat verzoeker, die als vluchteling reeds zeer kwetsbaar is, minstens in de periode na aankomst geen beroep zal kunnen doen op enige hulp van de overheid en een verhoogd risico zal lopen het slachtoffer te worden van onmenselijke of vernederende behandeling.
Ten tweede blijkt volgens verzoeker uit de beschikbare landeninformatie dat de integratie van begunstigden van internationale bescherming in de Griekse samenleving ernstige tekortkomingen kent en hij acht het een doelbewuste politiek van de Griekse autoriteiten om elke vorm van steun en opvang te ontzeggen aan begunstigden van internationale bescherming (stuk 2). Onder verwijzing naar stuk 3 stelt verzoeker dat de vernieuwing van bepaalde documenten met veel vertraging kan gepaard gaan en dat het ADET document, de eigenlijke verblijfsvergunning, noodzakelijk is voor verschillende andere administratieve formaliteiten. Hij wijst er op dat men pas nadat men een nieuwe verblijfsvergunning heeft verkregen een Tax Identification Number (TIN) kan worden aangevraagd en dat dit nodig is om een huurcontract aan te gaan, een bankrekening te openen, te mogen werken of een AMKA aan te vragen. Men kan dit TIN slechts krijgen wanneer men een bewijs van woonst voorlegt, elektriciteitsrekeningen of een huurovereenkomst op hun naam, waardoor het volgens verzoeker voor de meeste begunstigden van internationale bescherming uitgesloten is dat zij dit TIN verkrijgen. Hij stelt ook dat zonder TIN geen AMKA kan worden aangevraagd, nodig voor het verkrijgen van medische zorgen. Vervolgens citeert verzoeker het recentste AIDA rapport met betrekking tot huisvesting (stuk 2) wat volgens hem bevestigd wordt door andere bronnen (stuk 3 en stuk 4) die hij eveneens citeert. Verzoeker citeert dezelfde bronnen met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg en tewerkstelling en stelt dat om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de arbeidsmarkt men een sociale zekerheidsnummer nodig heeft, dat verzoeker echter enkel kan verkrijgen indien hij over een verblijfsvergunning beschikt, een verblijfsadres en een *"tax registration"* (AFM). Hij stelt vervolgens *"Een verblijfsadres, hetgeen een vereiste is om toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zal men enkel kunnen verkrijgen mocht men over voldoende inkomsten via werk beschikken. Los van de vraag of men kan vinden, kan men echter pas beginnen werken zodra ze over een 'tax registration' beschikt, waarvoor verzoekende partij echter over huisvesting moet beschikken. Verzoekende partij bevindt zich dus in een 'catch 22'. Zonder werk geen huisvesting, maar zonder huisvesting ook geen tax registration, hetgeen nodig is om te mogen werken en toegang te krijgen tot de gezondheidszorg. Het is met andere woorden quasi onmogelijk om als houder van een internationaal beschermingsstatuut een job te vinden en toegang te krijgen tot de gezondheidszorg in Griekenland. Omwille van het feit dat de financiële hulp vanwege de overheid aan erkende vluchtelingen zeer beperkt is (zie infra), is het voor verzoeker zeer belangrijk om te werken en geld te verdienen om in zijn levensonderhoud te voorzien. De enorme obstakels die een houder van een internationaal beschermingsstatuut tegenkomt op weg naar een job, zorgen er bijgevolg voor dat verzoeker hoogstwaarschijnlijk in een onmenselijke situatie terecht zouden komen in geval van een terugkeer naar Griekenland."*
Verzoeker betoogt vervolgens dat er enkel nog een (beperkte) solidariteitsuitkering beschikbaar is voor begunstigden van internationale bescherming, maar hiervoor zijn opnieuw erg veel administratieve formaliteiten vereist en veel documenten, waaraan verzoeker niet kan voldoen aangezien hij geen

huisvesting heeft in geval van terugkeer naar Griekenland. Verzoeker citeert ter staving uit stuk 2, stuk 3 en stuk 4. Hij besluit dat hij noch zelf voor zijn levensonderhoud kan instaan door arbeid, noch beroep kan doen op enige steun van de overheid om in zijn basisbehoeften te voorzien bij terugkeer.
Daarenboven is er volgens verzoeker sprake van ernstige discriminatie, racisme en geweld ten aanzien van begunstigden van internationale bescherming, wat verzoeker ook vermeldde tijdens zijn verhoor (notities PO, p. 15). Hij citeert ter staving uit RAAD VAN EUROPA, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Dunja Mijatovic, following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, CommDH(2018)24, 6 november 2018 en stelt dat verschillende rapporten ook het bestaan van politiegeweld en arbitraire detentie van vluchtelingen in Griekenland bevestigen (US DEPARTMENT OF STATE, *Annual report on human rights in 2019,* 11 maart 2020). Hij stelt dat een Syrische vluchteling recent tot een gevangenisstraf van 52 jaar werd veroordeeld enkel omdat hij onwettig het grondgebied was binnengekomen (stuk 5). Er is ook geen toegang tot onderwijs (stuk 5), zo stelt verzoeker.
Uit dit alles blijken de erbarmelijke levensomstandigheden waarnaar verzoeker moet terugkeren, volgens verzoeker. Hij stelt dat door de enorme toestroom van vluchtelingen in Griekenland er enorme vertragingen heersen op het niveau van administratie om alle nodige documenten af te leveren, die tot een jaar kunnen oplopen. Verzoeker stelt dat hij, in afwachting van de aflevering van deze documenten, bijgevolg volledig afhankelijk is van overheidssteun terwijl die overheid doelbewust elke vorm van steun aan begunstigden van internationale bescherming ontzegt. Hij betoogt dat hij bij terugkeer op straat zal belanden, maanden zal moeten wachten tot hij een nieuwe verblijfsvergunning krijgt en in die tussentijd geen rechten zal kunnen doen gelden. Hij stelt verder geen netwerk te hebben ter plaatse en bij niemand terecht te kunnen en dat hij minstens *"door een gebrek aan financiële middelen en door de onmogelijkheid te voldoen aan de strenge voorwaarden om de nodige administratieve formaliteiten te vervullen, zal verzoeker niet in staat zijn om in zijn levensonderhoud te voorzien, medische zorgen te betalen, ..."*.
Verzoeker meent dat al de hierboven opgesomde elementen op overduidelijke wijze het vermoeden weerleggen dat alle EU lidstaten de grondrechten eerbiedigen die begunstigden van internationale bescherming genieten, en dat er een ernstig risico bestaat dat verzoeker aan een onmenselijke of vernederende behandeling wordt onderworpen in geval van terugkeer naar Griekenland.
Verzoeker wijst vervolgens op rechtspraak in Nederland (stuk 6) en Duitsland (stuk 2) die erkent dat de situatie waarin erkende vluchtelingen in Griekenland verkeren niet in overeenstemming is met de vereisten neergelegd in het Verdrag van Genève, het Handvest van de Grondrechten van de EU en het EVRM. Hij stipt aan dat de Nederlandse Raad van State tweemaal casseert louter en alleen op basis van de beschikbare landeninformatie die de algemene situatie in Griekenland blootlegt en stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen als uitgangspunt aan de kant wordt geschoven. Hij wijst vervolgens ook op het arrest nr. 259 490 van 23 augustus van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) waarin de Raad ook oordeelde dat men niet zomaar van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan uitgaan.
Verzoeker hekelt vervolgens de motivering van verwerende partij dat verzoeker onvoldoende concrete elementen heeft aangehaald omdat hij niet in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie is gekomen en dat hij te weinig stappen heeft gezet om zijn grondrechten te doen gelden. Hij wijst er op dat het ernstig risico en niet de effectieve onmenselijke of vernederende behandeling het relevante criterium is bij de beoordeling van de schending van artikel 3 EVRM en vindt het stuitend dat van verzoeker verwacht wordt dat hij effectief in een zeer verregaande materiële deprivatie terecht was gekomen en gedurende lange tijd geprobeerd zou moeten hebben zijn rechten te doen nakomen vooraleer zijn verzoek hier ontvankelijk verklaard zou worden. Hij meent dat men niet kan verwachten van iemand die voor een muur staat dat hij er eerst honderd keer tegenaan loopt vooraleer hij hulp mag zoeken en dat het feit dat die muur er staat voldoende is. Hij wijst er op dat de zware omstandigheden in het vluchtelingenkamp maken dat het vertrouwen van verzoeker in de Griekse autoriteiten terecht zeer laag was en nog steeds is. Hij licht dit als volgt verder toe: *"De omstandigheden in het vluchtelingenkamp op Moria waren bijzonder slecht. Het water liep in verzoeker zijn tent, hij werd er in elkaar geslagen door andere bewoners die zijn GSM wilden stelen. Er was geen onderwijs. Nadat verzoeker zijn vluchtelingenkaart verkreeg, moest hij het kamp verlaten. Hij kreeg echter geen enkele informatie over hoe hij zijn leven in Griekenland verder kon opbouwen. Hij belandde hierdoor op straat, kreeg te maken met een vijandelijke houding van de Griekse bewoners van het eiland, en was afhankelijk van het voedsel dat hij nog kon verkrijgen via vrienden in het kamp. Het is duidelijk dat verzoeker in erbarmelijke omstandigheden leefde in het kamp. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij, (zie stuk 1, p. 3). Verwerende partij meent alleen dat de situatie voor zijn erkenning "niet zonder meer representatief' is voor de beoordeling van de situatie als begunstigde van internationale bescherming. Deze redenering is echter te simplistisch. De manier waarop asielzoekers behandeld worden tijdens hun procedure is wel indicatief van hoe zij na hun eventuele erkenning behandeld zullen worden. Uit de situatie in het kamp blijkt dat verzoeker (en andere vluchtelingen) niet welkom is in Griekenland, ook niet na hun erkenning. Dit wordt bovendien bevestigd door de beschikbare landeninformatie waaruit duidelijk blijkt dat ook de situatie van erkende vluchtelingen*

in Griekenland zeer slecht is. Dat het racisme, die aan de basis ligt van de slechte omstandigheden, zou verdwijnen na een erkenning als vluchteling is ook erg onwaarschijnlijk."
Tot slot wijst verzoeker er op dat hij een alleenstaande jongeman is en dat waar hem dit op het eerste zicht minder kwetsbaar maakt dan bijvoorbeeld een vrouw met kinderen ten laste, alleenstaande mannen quasi nooit als kwetsbaar worden beschouwd en daarom vaak als laatste op de prioriteitenlijst staan *"waardoor zij zeer lang op bijstand moeten wachten of zelfs geen bijstand kunnen verkrijgen. Verzoeker is paradoxaal genoeg bijzonder kwetsbaar net omdat hij tot een categorie behoort die nooit als kwetsbaar wordt aanzien."* Verzoeker stelt dat in een gelijkaardige zaak (EHRM, N.H. e.a. t. Frankrijk, 2 juli 2020, nr. 28820/13, § 174), het EHRM reeds stelde dat het niet aan asielzoekers kan verweten worden dat zij niet continu het nummer gebeld hebben voor noodopvang, gelet op de geringe kans op slagen net omdat ze als gezonde alleenstaande mannen niet in aanmerking kwamen. Hij stelt dat *mutatis mutandis* dezelfde redenering kan gevolgd worden *in casu* zowel met betrekking tot de paradoxale kwetsbaarheid van verzoeker als met betrekking tot het feit dat iemand niet kan verweten worden niet geprobeerd te hebben wanneer de kans op slagen zo goed als onbestaande is. Verzoeker betoogt tenslotte dat er zeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling is aangetoond wanneer de beschikbare landeninformatie wordt beoordeeld in combinatie met de concrete elementen die verzoeker naar voor bracht ter beschrijving van de onmenselijke omstandigheden in het kamp in Moria. Hij besluit dat uit al het voorgaande volgt dat de situatie waarin verzoeker zou terechtkomen bij terugkeer wel degelijk aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie voldoet.
Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling en indien hij hier niet voor in aanmerking zou komen volgens de Raad hem de subsidiaire bescherming toe te kennen; in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 8 oktober 2021;
2. ASYLUM INFORMATION DATABASE, Country Report: Greece. 2020 update, juni 2021, https://asvlumineurope.org/wp-content/uploads/2021/06/AIDAGR2020update.pdf:
3. REFUGEE SUPPORT AEGEAN & STIFTUNG PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, maart 2021, https://rsaeqean.org/wp-content/uploads/2021/03/2021-02 RSA BIP-1.pdf;
4. NANSEN, Addendum Nansen Note 20-2. Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce, november 2020, https://nansen-refuqee.be/wpcontent/uploads/2020/11/201104-NANSEN-Note-20-2-Addend um-Gre%CC%80ce.pdf;
5. THE GREEK HERALD, Greek court sentences 'illegal'Syrian refugee to 52 years in prison, 30 april 2021, https://greekherald.com.au/news/greek-court-sentences-illegal-syrian-refugee-to-52-years-in-prison/;
6. RvS (Nederland) van 28 juli 2021, 202005934/1/V3, ECLI:NL:RVS:2021:1626;
7. RvS (Nederland) van 28 juli 2021, 202006295/1/V3, ECLI:NL:RVS:2021:1627;
8. BJB attest;
9. Antwoordbrief van de Griekse autoriteiten van 16 juli 2021.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 27 april 2022 neer, waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet nieuwe elementen worden voorgelegd. Verzoeker legt een actualisatie van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland voor aan de hand van twee recente rapporten: (1) ACCORD, *Compilation on the supply situation and support services for individuals with international protection status (returning to Greece)*, 26 augustus 2021, https://www.ecoi.net/en/document/2059042.html en (2) RSA (Refugee Support Aegean), "*Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights*", maart 2022, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2022/03/2022-03_RSA_BIP_EN.pdf. Volgens verzoeker bevestigen beide rapporten de problemen met het verkrijgen van documenten en vermeldt het ACCORD rapport dat terugkeer via de luchthaven verloopt maar dat daar geen informatie beschikbaar is, behalve in het Grieks, over waar men terecht kan als men geen documenten heeft en het RSA rapport dat de 'AFM' automatisch wordt gedeactiveerd wanneer de ADET vervalt en niet kan worden vernieuwd tot de ADET is vernieuwd. Verder verwijst verzoeker naar informatie van de Griekse overheid om te stellen dat het verkrijgen van een taks registration number voor Griekse onderdanen, in tegenstelling tot

statushouders, geen probleem is nu het voor hen volstaat om het huidige verblijfsadres op te geven zonder dat daarvan bewijs moet worden geleverd.
Verzoeker licht verder toe dat het ACCORD-rapport en het RSA-rapport de informatie bevestigen die reeds opgenomen werd in het verzoekschrift, met betrekking tot toegang tot de arbeidsmarkt, medische zorgen, onderwijs en integratiemogelijkheden en dat het ACCORD-rapport ten slotte eveneens melding maakt van een schending van het principe van gelijke behandeling, zoals vastgelegd in artikel 23 van het Vluchtelingenverdrag, in navolging van het AIDA rapport van juni 2021 dat reeds werd toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker citeert daarnaast ook recente arresten van de RvV, een statement van ECRE volgens dewelke de Griekse overheid honger als verdedigingsmechanisme gebruikt door verzoekers om internationale bescherming en statushouders geen voedsel meer te geven alsook EU Observer, *"Recognised refugees going hungry in Greece, say NGOs"*, 22 dec 202.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: *Ibrahim e.a*.) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, *Ibrahim e.a*., punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, *Ibrahim e.a*., punten 86-87).
Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, *Ibrahim*, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, *Ibrahim e.a*., punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er *"dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht*

gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)". In het arrest *Addis* heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat *"de autoriteiten van een lidstaat"* hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38).
Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak"* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89). Het Hof oordeelde dat *"Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)"* (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *"die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie".*

Het HvJ heeft in het arrest *Addis* herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, *Addis*, punt 52).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat EURODAC Search Result 'M' aanduidt voor verzoeker en GR1MOR(…) (Eurodac Search Result van 31 mei 2021). Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 28 november internationale bescherming werd verleend (Eurodac Marked Hit van 15 juli2021). In het verzoekschrift wordt niet betwist dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland.

Verzoeker brengt recente informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, met name AIDA, *"Country Report Greece, Update 2020"*, juni 2021 (internet link); Refugee Support Aeagean & Stiftung Pro Asyl, "*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*", maart 2021 (internetlink); NANSEN, "*Addendum Nansen Note 20-2. Situation des bénéficiaires de protection internationale en Grèce*", November 2020 (internetlink); The GREEK HERALD, « *Greek court sentences 'illegal' Syrian refugee to 52 years in prison* », 30 april 2021 (internetlink); ACCORD, "*Compilation on the supply situation and support services with international protection status (returning to Greece)*", 26 augustus 2021 (internetlink) en RSA (Refugee Support

Aegean), "*Beneficiaries of international protection in Greece: Access to documents and socio-economic rights*", maart 2022 (internetlink). Verwerende partij brengt geen informatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland.

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt onmiskenbaar dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de rapporten waarnaar wordt verwezen, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland na een bepaalde periode veelal volledig zelf voor hun levensonderhoud moeten instaan en dat zij hierbij veel hindernissen moeten overwinnen. De bijgebrachte landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De zeer precaire situatie waarin statushouders, waaronder zij die vanuit een andere EU Lidstaat terugkeren en die niet (meer) beschikken over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland zich kunnen bevinden, nopen tot de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *"alle gegevens van de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.,* pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a*., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis,* pt.52).

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker, met inbegrip van zijn ervaringen in Griekenland als statushouder, het verzoek te beoordelen waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Uit de meest recente informatie bijgebracht door verzoeker, met name het RSA rapport van maart 2022, blijkt dat in het bijzonder voor statushouders die terugkeren vanuit andere landen het verlengen/hernieuwen van hun verblijfsvergunning in veel gevallen bijkomend bemoeilijkt wordt onder meer doordat er geen duidelijkheid bestaat over welke dienst bevoegd is voor het behandelen van de aanvraag van de betrokkene. In dit verband wordt in het rapport van RSA verwezen naar de stelling van de Nationale Commissie voor Mensenrechten die het bestaan van systematische tekortkomingen in het uitreiken en vernieuwen van de verblijfsvergunningen heeft aangeklaagd, dat statushouders worden blootgesteld aan het plotse verlies van hun werk en de onmogelijkheid om een aanvraag in te dienen voor sociale bijstand. Verder wordt in dit rapport ook gewezen op het gegeven dat ook de Europese Commissie haar bezorgdheid heeft geuit over de moeilijkheden en administratieve vertragingen in Griekenland die de toegang tot hun rechten bemoeilijken en dat in dit verband ook de EU AA melding heeft gemaakt van administratieve obstakels en vertragingen in het bijzonder in de grote steden (RSA, p. 5-6). Verder stelt de Raad vast, dat uit dit rapport ook blijkt dat het tax identificatienummer automatisch wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning vervalt en niet meer kan worden gebruikt tot de ADET is vernieuwd (RSA, p. 10). Zoals terecht aangestipt door verzoeker in zijn aanvullende nota blijkt uit de beschikbare landeninformatie, dat het AFM een noodzakelijke voorwaarde is om een bankrekening te openen, een woning te huren en een AMKA nodig voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer, wat dan weer noodzakelijk is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en sociale zekerheid. Het AFM kan evenwel slechts verkregen worden indien men een verblijfsattest van een opvangcentrum voor asielzoekers kan voorleggen, een elektriciteitsrekening of een huurcontract aangegaan door een erkend

vluchteling. Zolang men geen huisvesting heeft kan men geen AFM krijgen en zolang men geen AFM krijgt kan men geen toegang krijgen tot huisvesting of de arbeidsmarkt en sociale bijstand. De door verzoeker voorgelegde informatie is in elk geval een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders in Griekenland, die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland gedurende lange periode na de erkenning in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid kunnen terechtkomen.
De meest recente landeninformatie die door verzoeker wordt aangebracht en die door verwerende partij niet wordt betwist, lijkt er dan ook op te wijzen dat statushouders die terugkeren vanuit een andere EU lidstaat, zolang hun verblijfsvergunning niet opnieuw uitgereikt/verlengd wordt, wat tot een jaar kan duren en bijkomend bemoeilijkt lijkt te worden door de onduidelijkheid over de vraag welke dienst in hun geval hiervoor bevoegd is, ook gedurende deze periode geen gebruik zullen kunnen maken van hun AFM nummer, waardoor zij in de praktijk, omwille van deze administratieve obstakels in de onmogelijkheid kunnen verkeren om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en huisvesting. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota eveneens verwijst naar een bericht in EU observer van 22 december 2021 waarin wordt gesteld dat 28 Griekse NGO's hebben aangeklaagd dat ingevolge een maatregel genomen in maart vele vluchtelingen dakloos zijn geworden en gedwongen werden om terug te keren naar de opvangkampen om de basis voorzieningen te krijgen. Evenwel werden deze voorzieningen in oktober geschrapt voor vluchtelingen, waardoor zij geen toegang hebben tot voedsel in deze opvangkampen zonder hulp van buitenaf.
In casu stelt de Raad vast dat verzoeker, die in een beslissing van de Dienst Voogdij na een leeftijdstest beschouwd wordt op datum van 21 juni 2021 een leeftijd te hebben van ouder dan 18 jaar waarbij 21 jaar met een standaarddeviatie van 1,5 jaar een goede schatting is, volgens de gegevens verstrekt door de Griekse autoriteiten in het kader van een informatievraag door de Belgische autoriteiten in het kader van de Dublin verordening op 30 juli 2020 een beschermingsverzoek indiende in Griekenland en dat hem subsidiaire bescherming werd verleend op 28 november 2020 en een verblijfsvergunning ontving geldig van 1 december 2020 tot en met 30 november 2021. Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij in Griekenland na zijn vertrek uit het opvangcentrum twee weken dakloos is geweest, alvorens naar België door te reizen en dat hij in die periode terug wilde keren naar het centrum maar dat dit hem geweigerd werd (notities PO, p. 15). Verder kan uit verzoekers verklaringen niet afgeleid worden of hij over een netwerk beschikt in Griekenland waarop hij kan terugvallen. In dit verband neemt de Raad akte van het feit dat volgens de informatie van de Griekse autoriteiten verzoeker geen familieleden heeft in Griekenland of andere EU landen (zie administratief dossier, brief Dublin Unit, 16 juli 2021). Evenwel kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat verzoeker vragen werden gesteld over de aanwezigheid van enig netwerk van verzoeker in Griekenland.
Uit voormelde gegevens blijkt aldus dat verzoekers verblijfsvergunning als statushouder in Griekenland, die geldig was voor één jaar, op dit ogenblik verstreken is, en dat hij volgens zijn verklaringen als begunstigde van internationale bescherming gedurende een periode dakloos was en geconfronteerd met erbarmelijke omstandigheden in het opvangkamp Moria op het eiland Lesbos. Zoals reeds aangehaald blijkt uit de recente landeninformatie bijgebracht door verzoeker door middel van zijn aanvullende nota, en waarvan de inhoud door verwerende partij niet wordt betwist, dat de situatie van statushouders in Griekenland nog precairder lijkt te zijn geworden en dat dit met name ook het geval lijkt te zijn voor statushouders die vanuit een andere EU Lidstaat terugkeren naar Griekenland en wiens verblijfsvergunning verstreken is en er geen netwerk hebben. Er kan bijgevolg niet worden uitgesloten dat verzoeker als statushouder die terugkeert vanuit een andere EU lidstaat, gedurende een zeer lange periode met ernstige bureaucratische obstakels zal geconfronteerd worden om zijn verblijfsvergunning te verlengen en dat hij zolang geen gebruik zal kunnen maken van zijn AFM, waardoor hij in de praktijk in deze periode in de onmogelijkheid dreigt te verkeren om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, huisvesting en sociale bijstand en om in zijn levensonderhoud te voorzien, wat dan weer een ernstig risico op dakloosheid inhoudt. Evenmin blijkt uit de landeninformatie dat gedurende deze periode in afwachting een ander (voorlopig) document zou worden uitgereikt aan statushouders die uit andere EU lidstaten naar Griekenland terugkeren, zoals dat blijkbaar wel het geval is voor personen die de vluchtelingenstatus hebben verkregen en zich nog steeds op het Griekse grondgebied bevinden. Verder blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie dat de mogelijkheid voor statushouders om onderdak te vinden in centra voor daklozen in Griekenland zeer beperkt zo niet *quasi* onbestaande is in de praktijk (RSA, March 2022, p. 17-18). Uit het door verzoeker aangebrachte ACCORD-rapport blijkt volgens verzoeker eveneens dat begunstigden van internationale bescherming in de praktijk niet op dezelfde wijze worden behandeld als de Griekse onderdanen aangezien zij onmogelijke administratieve formaliteiten moeten vervullen.
Dat verzoeker slechts beperkte stappen zou hebben ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden voor zijn vertrek uit Griekenland en dat vermoed wordt dat hij zich langer aan de omstandigheden in Moria heeft kunnen onttrekken dan hij wil toegeven, doet geen

afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat er indicaties zijn dat er een grote kans bestaat dat statushouders wiens verblijfsvergunning is verstreken en die geen netwerk hebben in Griekenland gedurende een lange periode dakloos zijn en in behoeftigheid verkeren. De Raad wijst er ook op dat de rechtspraak van het Hof van Justitie een beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming vereist in geval van terugkeer naar Griekenland, daarbij rekening houdend met alle gegevens van de zaak.

De Raad acht, gelet op de recente informatie bijgebracht door verzoeker inzake de talrijke administratieve barrières, problemen en moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming wiens verblijfsvergunning is verstreken bij terugkeer naar Griekenland kunnen worden geconfronteerd en mede in aanmerking genomen de indicatie van afwezigheid van een netwerk in deze EU lidstaat een verder en gedegen onderzoek van verzoekers voorzienbare levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

Bijgevolg en bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid kan in de huidige stand van zaken in deze specifieke zaak niet worden bevestigd dat er géén feiten of elementen voorhanden zijn die de toepassing van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet *in casu* in de weg staan, zonder verdere onderzoeksmaatregelen te bevelen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 oktober 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	K. POLLET